

Peter en het
moordenaars
congres

Peter en het
moordenaars
congres

Petra van Engelenburcht

Schrijver: Tristan

Coverontwerp: Petra van Engelenburcht

ISBN: 9789403701073

© Tristan

1. MOERDAM.

Een kerkklok slaat half 11. Tijdens een flinke bui overhuiven donkere wolken een middeleeuws oud stadje. Voorbijrijdende wagens glanzen van de natheid en hun banden sissen als sluwe slangen terwijl ze door plassen op de weg rijden. De koplampen banen zich met goudgeel licht een weg door mistige schemering. Bij de hoek Breegracht, de Lange Katstraat. De drukste winkelstraat van Moerdam drommen mensen samen, want hier is een oversteekplaats.

Gedwongen tot wachten op groen, negeert elke voorbijganger vanonder hun paraplu's het kleurrijke licht uit de winkels. Zelfs al weerkaatst dat als een regenboog in de vele plassen op de straat. 'Smerig takkenweer. Nou, ik wacht niet langer, hoor,' sist een ongeduldige bezoeker van het toeristische plaatsje tussen zijn tanden. Hij waagt het erop, zet het op een hollen en schiet tussen twee wagens door, want hij wordt zeiknat.

'Shit!' Tussen wild heen en weer zwiepende ruitenwissers glurend, rijdt een bestuurder de waaghals bijna overhoop en roept; 'Hee eikel, wil je soms hemelen en toetert ongeduldig voor degene die oversteekt...

'Man, zeik niet zo,' roept Silvester, terwijl hij naar de veilige overkant sprint. Hij haast zich naar een winkelpui waarvan de overkapping droogte beloofd. Een glimp in de spiegellende winkelruit laat een mager persoon zien, gehuld in een lange zwarte jas.

Silvester van Son dekt zijn gezicht droog met zijn mouw en zijn donkere ogen kijken scherp rond. Eigenlijk, zonder dat hij dit op wil laten vallen, houdt hij haar in de gaten, want er staat een elegante dame onder een groene paraplu vol gele papagaaien bij het stoplicht. Andrea van der Niet houdt de kraag van haar exclusieve bontjas stevig dicht en staart naar een gigantische plas op de straat. Sommigen willen deze kans niet missen en een wagen rijdt, sissend door de diepe plas haar richting in.

'Laat die smerige rotstreek, laffe galbak,' foetert het toekomstige slachtoffer, maar een grote golf spat al hoog op en gulpt over haar dure stiletto's.

'Vuilak,' roept Andrea hem na. 'Kom 's terug als je durft. Dan sla ik je helemaal lens!' Geniepig grijnzend rijdt de doerak verder, op zoek

naar een volgende nietsvermoedende voorbijganger. Jaja, Moerdammers houden wel van een gebbetje. Ook best van hun stad, maar deze avond heeft niemand oog voor de oude grachtenpanden waarvan het licht statig door de ramen naar buiten schijnt. Het interesseert ook niemand dat antieke lantaarns, getooid met witte kappen, de Breegracht vol feeëriek licht tovert. Zelfs al zijn de grote manden die eronder hangen een kleurig sprookje vol bloemen. Iedereen heeft maar een ding voor ogen. Zo snel mogelijk ergens zijn waar het droog is. Andrea schudt de paraplu uit en gaat haar huis in.

Silvester staat onder de luifel en kijkt op zijn horloge. Het is pas half 11. Hoe laat gaan de dames hier eigenlijk slapen, vraagt hij zich af en kijkt opzij. Meteen gaat er een schok door hem heen. Hij is niet alleen. Onder de brede luifel van de schoenenzaak, staat een oudere heer een sigaar te roken. Hij houdt de handen voor zijn omvangrijke buik gevouwen en kijkt hem afwachtend aan. Silvester is al in zoveel plaatsen geweest. Het allerbelangrijkste was altijd om niet op te vallen. Dat de Moerdammer naar hem blijft kijken is een probleem. Hij is gezien. Snel loopt hij op hem af en de oude man knikt hem gemoedelijk toe.

‘Goedenavond,’ glimlacht de toekomstige moordenaar vriendelijk, zoals een haai zich glimlachend de vinnen zou wrijven bij het zien van wat malse dolfinbiljetjes.

‘Weet u misschien een niet te duur hotel voor mij?’

‘Goedenavond,’ knikt het heerschap terug. ‘Jazeker, er is een goedkoop hotelletje, daaro om de hoek in de Leen Jongewaard straat. Bij de Zwarte Kat is iedereen welkom.

De oude man voelt zich onbehagelijk zodra Silvester zijn mollig figuur opneemt.

‘Kijk het mooie niet van me af, zeg,’ valt hij uit. ‘Ik ben al 86, weet je en in mijn zwarte pakkie zo deftig als een burgemeester. Zo noemen ze mij, weet je wel. Ik ben nagenoeg de burgemeester van Moerdam.’

Ze zijn even stil en kijken rond, alsof ze het allebei vervelend vinden hier te staan. De bezoeker fluit een liedje voor zich uit. Het is een melodie van Tom Waits. “Comming up tot he house.” Het is zijn lievelingslied.

‘Zeg,’ met brede grijns wendt de welvarende Moerdammer zich naar de bezoeker. ‘Vraagt het ene hoertje, ‘wat ga jij van Sinterklaas

vragen?’ Haalt het andere hoertje de schouders op, ‘de gewone prijs,’ Het heerschap breekt in lachen uit en Silvester grijnst waardierend. Nu zagezegd het ijs gebroken is, herkent Silvester het type praatgrage bemoeials. Weer kijkt hij op zijn horloge. Het is nagenoeg kwart voor 12... Hij moet toch tijd doden en kijkt de Moerdammer vragend aan. ‘Waarom wordt u burgemeester genoemd?’

‘Wel, omdat ik alles weet van wat er hier gebeurt.’ Hij grijnst zijn vergeelde gebit bloot en met brede armzwaaien begint de oude heer te vertellen. ‘Joris Moermans is de naam. De enige eigenaar en redacteur van het Moerdams zondagsblad, Moerfeitjes. Hoe later het uur, spelen er zich hier de interessantste dingen af. Dan leer je de pappenheimers wel kennen. En jij, in je magere hein pakkie. Zeg het ome Joris maar, wat heb jij hier te zoeken?’

Silvester grijpt in zijn binnenzak, hij haalt er een visitekaart uit en steekt het toe.

Joris neemt het verbaasd aan. ‘Wel wel, krijg ik een kaartje? Deftige hap hoor.’ Hij leest het en mompelt daarbij...

“Silvester van Son.

Anatomie & Embryologie.

Non timetis Merssar.”

‘An-ato-mie & Em-bry-olo-gie?’ Met fronsende wenkbrauwen kijkt de zogenaamde burgemeester op. ‘Wat, in de naam van alle zwarte Pietjes, is dat?’

‘Ik haal mensen over hun lichaam of lichaamsdelen te schenken voor de wetenschap,’ antwoord Silvester en neemt hem daarbij voelbaar op. De oude heer doet meteen een flinke stap achteruit.

‘Dank je de koekoek,’ zegt Joris heftig. ‘Aan mijn lijf geen wetenschap. Daar ben je bij mij te laat voor. Na 86 jaar regelmatig een borreltje te veel, is er bij mij niet veel meer te halen.’

Het zal u verrassen wat de wetenschap nog van stukjes mens blijft,’ glimlacht Silvester.

‘Ze betalen er goed voor, hoor.’

Joris gebaart afwerend. ‘Aan mijn lijf geen polonaise.’

Auto’s rijden af en aan en zijn verplicht te stoppen voor het rode licht.

De twee lijken alle tijd van de wereld te hebben en bestuderen zwijgend de voorbijgangers bij het stoplicht. Bij groen steken ze gehaast in de stromende regen over, waarna een volgende drom hun plaats inneemt.

Joris blaast een flinke wolk rook uit en neemt zijn gast opnieuw op, 'Wat zoek je eigenlijk in Moerdam behalve een slaappleats? Een fix, een snelle hap, of een lekker wijf? Dat kan allemaal hier, weet je wel, roept u maar.'

'Oh, ik ben zo kun je het wel noemen, op visite,' zegt hij geamuseerd. Silvester houdt nonchalant het huis van Andrea van der Niet in de gaten. Alleen boven, achter een gordijn, brandt nog licht. De welgedane man draait zich naar hem toe en vraagt. 'Je komt zeker voor de bezienswaardigheden?'

Zijn hoofd schudt, maar Joris negeert dat. 'Toeristen komen graag naar Moerdam, weet je.'

Er rijden dagelijks bussen af en aan, want er valt hier een boel te zien.' Met brede armzwaai wijst Joris naar de overkant van de straat. Daar strekt zich een groot plein, met eeuwenoude huizen die vol trots de vergankelijkheid hebben getrotseerd.

Vanaf hier hebben we mooi uitzicht op de markt en kun je het oude centrum bewonderen. 'Moerdam heeft stadsrecht sinds 1100-zoveel, weet je dat wel? We hebben nog een vroeg Middeleeuwse kerk en in het midden staat het stadshuis van 1500-zoveel.'

Silvester volgt de wijzende hand, maar heeft meer interesse voor het huis van Andrea.

Op de tweede verdieping gaat het licht uit. Nog even geduld en dan... 'Jammer dat je hier gisteren niet was.' De oude man blaast weer een flinke wolk rook uit en tipt as van zijn sigaar. Elke woensdag hebben we markt met als hoogtepunt de wedstrijd haringkaken in Hollandse dracht. Dan valt er vaak gratis een harinkje te happen.'

Silvester haalt achteloos zijn schouders op. 'Ik had nog nooit eerder van Moerdam gehoord.'

Ome Joris neemt hem met grote ogen op. 'Je kent ons stadje niet, maar deze bekende Moerdammers toch wel? Hij heft zijn hand en telt op zijn vingers af. We hebben Moeke, de smartlap-zangeres. Jopie Schol, vier keer Tour de France winnaar sinds 1980. Mark Moer, wereldkampioen Darts 1974. Zij hebben Moerdam, dacht ik zo wel op de kaart gezet. We zijn heus geen vliegenpoepje op de kaart hoor. We hebben een Macdonalds, een Hema, een Karwei, de Blokker en zelfs een Appie Heijn.'

Silvester knikt, al kijkt hij daarbij heimelijk op zijn horloge. Bijna 12 uur. Andrea zal nu wel slapen. Ome Joris lacht tevreden, nu hij een

aandachtige luisteraar heeft getroffen. 'Heel Nederland weet wat Moerdam te bieden heeft. We hebben een bioscoop, een Chinese drie sterrenrestaurant. Dancings en zelfs een casino. En achter de markt.' Hij wijst met priemende vinger. 'Daar wacht een aangename keur van dames en heren van plezier, mocht je je alleen voelen op je hotelkamer.'

Lachend schudt Silvester zijn hoofd. Het laatste wat hij nodig heeft, zijn pottenkijkers. Ze kijken tegelijk op als een blitse wagen voor het stoplicht stilstaat.

Bonkende drillrap laat de ruiten van winkels rondom rammelen en vibreert voelbaar door de stoeptegels. De bestuurder geeft vol ongeduld gas tot de Porsche weer mag rijden.

Joris kijkt de wagen hoofdschuddend na. 'Hoe later het wordt, komen ook ongewone toeristen Moerdam aandoen. Wou je wat lokale kleur opdoen?'

Silvester haalt zijn schouders op. Lokale kleur interesseert hem niks. Hij is ook niet geïnteresseerd in wat de oude heer vertelt, maar een mens moet een hobby hebben.

Hij kijkt de wagen na en vraagt, 'heeft Moerdam misschien bekende misdadigers?' 'Misdadigers?' Joris kijkt hem verbaasd aan. Dan knikt hij en draait zich om. 'Kijk daar maar.' Zijn hoofd maakt een knikbeweging naar de overkant van de straat, naar een andere etalage, dit is van een kledingzaak. 'Zie je die daar, dat is een dealer.'

Er leunt een jongeman op z'n gemak tegen de muur onder de overkapping. Hij lijkt net als Joris, alle tijd van de wereld te hebben. Silvester neemt hem geïnteresseerd op. 'Een dealer, werkelijk?' (Als er een ding is waar hij een hekel aan heeft is dat wel drugs. Die zoi verpest zijn toekomstige klantjes...)

De latino houdt de handen diep in de zakken van zijn paarse jack en heeft er rode trainingsbroek en gele gympjes onder aan. Zijn lange dreadlocks schuiven heen en weer terwijl hij de voorbijgangers opneemt. Tegen zijn voeten leunt een grote zwarte rugzak Mario is een beruchte Moerdammer en bij de politie als de bonte hond.

Een vrouw in blauwe jas kijkt heimelijk rond voor naar hem toe te lopen. Ze fluistert iets en drukt hem geld in zijn hand. Die hand verdwijnt in zijn jas en komt net zo snel weer terug met een stripje pillen. Ze stopt het in haar tasje en haast zich weg.

Er komen jongens op fietsen aan, ze hebben meisjes met veel te korte rokjes, achterop. De tieners verdringen zich om Mario en betalen hem met blauwe briefjes voor doosjes met lachgas patronen en een zakje met ballonnen uit de rugzak.

‘Het is eeuwig zonde hoe drugs de maatschappij verloederd,’ Joris schudt vermanend zijn hoofd. ‘Het verbaast mij altijd wat voor volk hem bezoekt. Dat nette huisvrouwkje. Het klusje tieners en zelfs deftige forenzen. Allemaal vinden ze bij Mario hun fix uit zijn rugzak. Lachgas patronen zijn nog onschuldig. Hij heeft zelfs heroïne, cocaïne of Crystal Meth voor wie maar betaald. Kijk, daar komt nog een regelmatige bezoeker.’ Silvester volgt de wijzende arm.

Er stopt een rode Corvette Stingray voor de winkel. Een blonde kerel sprint in zijn witte bloes met opgerolde mouwen en zwarte leren broek door de regen onder de luifel. Mario knikt als de bezoeker hem een rolletje bankbiljetten toesteeekt en snel rondkijkend sist, ‘het gewoonlijke!’ Het geld verdwijnt in het paarse jack, sneller als je met de ogen kunt knipperen. Het gewoonlijke...” Waarschijnlijk zwaardere drugs.

Grote hoeveelheden heeft Mario niet op zak. Zonder een woord duwt hij zich van de muur af en hijst de rugzak over een schouder. De klant trekt snel een zwarte jas aan, pakt een paraplu uit de kofferbak en steekt het op. Een druk op de sleutel en de Corvette laat koplampen oplichten voor ze verdwijnen in de motorkap.

Mario schuift zijn capuchon omhoog en loopt weg met de drugstoerist op zijn hielen. Het is net groen, ze steken over en gaan naar de markt. ‘Kom mee!’ Joris haalt een uitklap paraplu uit zijn jaszak en steekt het op. Hij grijpt zijn gast bij de arm en trekt Silvester mee tussen de wachtende auto’s door. Ze steken gehaast over en zijn maar net aan de overkant, voor rakelings achter hen wagens weer met zwiepende ruitenwissers gaan rijden.

Silvester veegt met zijn mouw zijn gezicht droog. Joris neemt nagenoeg alle plek in onder de paraplu, maar hij zegt niets. Ze volgen de twee op een afstandje over de grote markt. De dealer en zijn klant lopen naar een steeg waar een behoorlijk uitgedijde man in roze trainingspak hen opwacht.

‘Dat is Linke Loetje,’ wijst ome Joris naar de wachtende man. ‘Ziet er onschuldig uit, hé, net een bal gehakt in dat roze trainingspak met

z'n kale koppie. Maar Loetje weet waar ie de mosterd haalt.' Uit de kofferbak van z'n wagen levert deze stinkhaas klanten grote hoeveelheden van alles wat je maar blijft om high te worden.' Het groepje verdwijnt de steeg in...

Even later komt de drugstoerist gehaast aanlopen met een doos onder zijn arm.

Hij stapt in zijn blitse kar en racet er vandoor.

Ome Joris kijkt op zijn horloge en trekt Silvester mee, terug naar het stoplicht.

'We zijn precies op tijd,' lacht hij tevreden. 'Het is net 11 uur en daar kom ie al aan.' Silvester volgt de wijzende arm van de oude heer.

'Wie komt eraan?' Hij kijkt op en voelt meteen zijn benen verstijven.

Er nadert, met enorme vaart, een fietser over de stoep.

'Hij daar,' lacht Joris gemoedelijk. 'Onze hoofdrolspeler op z'n crossfiets. Snel aan de kant of je krijgt een douche!' De dikke man grijpt zijn arm en trekt hem een flinke stap achteruit. De fietser sjeest rakelings, dwars door de plassen, langs hen. Silvester ziet een glimp van fors postuur en verrast draait zijn hoofd met zo een ruk om dat zijn nek kraakt.

'Zoef, is ie al voorbij,' grijnst de oude man. 'Is ie niet supersexy in dat zwarte trainingspak?' Silvester schudt zijn schoenen uit omdat ze er een plens water erover heen kregen. Hij schrikt als er opnieuw iemand langsfiets, rakelings langs zijn rug. 'Hola, nog een snelle Jelle! Deze zag je niet aankomen, hé.' Lacht Joris het uit. 'Fietzers schieten overal tussendoor, jongen. Vooral op de stoep en zodra het kan, pikken ze een stoplichtje mee. Niemand wil lang wachten als je daardoor zeiknat wordt geregend, toch? Zag je de eerste fietser? Een behoorlijke joekel hé, die knul. Dat is nou Peter van der Lande.'

Hij draait om. 'Wow!' Geïnteresseerd nemen Silvesters ogen een stoere fietser op in het naadloos zwart van zijn Rogelli fietskleding. Het verraad als een handschoen elke spier. Diens behoorlijk uit de kluiten gewassen lichaam, maat superheld, glanst van de regen en zijn drijfnatte schouderlange haren omlijsten een aantrekkelijk stoer gezicht. De sportieve jongeman staat gespannen voorovergebogen bij het stoplicht te wachten. Het is te merken. Bij de eerste de beste kans oversteken, rood of niet...

Zulke klantjes krijgt Silvester niet vaak voor zijn handel.

Beroepsmatig geïnteresseerd nemen zijn ogen de jongeman op en hij vraagt gretig, 'waar woont die knul?' Joris lacht het uit. 'Dat is een

buurjongen van mij. Peter van der Lande komt net van de sportschool. Een Six pack krijg je niet voor niets, hé en armen met spieren als kabeltouwen ook niet. Aardig joch hoor. Eigenlijk mag ie niet door rood oversteken, dan geeft ie maar een slecht voorbeeld.'

'Hoezo,' vraagt Silvester nieuwsgierig.

'Peter is nu echt een aardje naar z'n vaartje,' knikt de oude heer. 'Zijn vader was bij de politie en deze knul moet en zal ook. Je ziet niet vaak een flinke kerel van over de twee meter met dat golvende zwarte haar. Lijkt wel te vliegen als Superman, hé, zo snel als ie fietst. Heeft heel wat BMX-toernooien gewonnen, die knul. De meisjes zijn in ieder geval niet bij 'm weg te slaan.'

Silvester haalt een visitekaart uit zijn binnenzak en wil zich naar de wachtende fietser haasten, want het stoplicht is nog rood.

Blijkbaar vindt de stoere fietser dat het wachten lang genoeg heeft geduurd. Hij springt op het zadel zodra er een opening tussen het verkeer is. Meteen beginnen zijn benen te trappen en hij is al overgestoken.

'Shit!' Silvester stapt teleurgesteld wat naar voren om zijn toekomstige klant na te kijken, maar Joris grijpt zijn arm en trekt hem terug.

'Ho effe,' vermaand zijn stem. 'Hebben ze je niet geleerd om naar links en naar rechts te kijken? Onverwachts rijdt er een politiewagen langs. Meteen draait Silvester zich af en bestudeert aandachtig de etalage.

'Hopla,' grijnst de Moerdammer tegen zijn gast. 'Daar had je bijna een flinke boete. Niet verstandig, jongen, zomaar oversteken voor een sjees. Had je ze niet gezien? Moet je soms een loerijzer? Dat zijn Mark de Groot en Andrew Langedijk. Zolang als ik weet, agent, maar ondertussen zijn ze bevorderd en nu hoofdagent en brigadier, maar ze rijden nog graag hun rondjes om de boel in de gaten te houden.'

Silvester haalt geërgerd zijn schouders op. Wat kan hem dat nu schelen. Zijn prooi is weg. 'In welke straat woont u eigenlijk, hij buigt geïnteresseerd voorover.

'Kijk dat 's?' Met brede grijns knikt de oude heer naar de overkant.

Silvester volgt zijn blik. Mario veert omhoog zodra hij de politiewagen aan ziet komen. Meteen trekt hij de handen uit de zakken en zijn gezicht verhard.

De twee agenten draaien hun hoofden naar de dealer. De latino gaat stram rechtop staan en salueert. Mark steekt zijn hand op in pistoolvorm en doet of hij schiet.

Andrew maakt het bekende gebaar van oog-naar-oog.

Brutaal lachend wuift de dealer de agenten na terwijl de sjees doorrijdt.

Ome Joris begint opnieuw een verhaal te vertellen. Silvester luistert nauwelijks.

Het huis van Andrea blijft donker, maar hoe komt hij van deze praatgrage bemoelial af? Joris zwijgt eindelijk, druk bezig de brand in een nieuwe sigaar te steken. Tocht blaast zijn lucifer steeds uit en de stemmen van voorbijgangers beginnen tot Silvester door te dringen.

‘Wat een takkenweer,’ moppert een doorweekte man in zijn mobiel tegen een kameraad.

‘Ajax moet vanavond tegen Feijenoord. Gelukkig is de arena overdekt.

Er komen straks vast weer een zootje hooligans de beest hier uithangen. Wagens de ramen inslaan of winkels plunderen. Dat moeten we ze eens afleren, neem jij ook je honkbalknuppel mee?’

Zijn stem vervaagt en wordt overgenomen door een voorbijlopende vrouw. Ze klaagt in haar mobiel over de ontrouw van haar man. ‘Ik hou zoveel van Mark,’ klaagt ze. ‘Maar die etterbak gaat iedere keer weg. Effe sigaretten halen, zegt ie, maar moet je daarvoor de hele avond wegblijven? Al is ie bij de politie, ik zweer je dat ik nog eens z’n pistool neem en ‘m afknal...’

Wat verderop bij het stoplicht is een opstootje. Een tiener met alleen oog voor zijn mobiel rijdt door rood. ‘Klote regen,’ sist hij tussen zijn tanden terwijl hij gehaast oversteekt. Youri Langedijk had allang thuis moeten zijn. Shit, shit, shit! Had ie maar niet zolang in de speelhal moeten hangen. Zijn vader zit bij de politie. Hopelijk heeft ie nachtdienst. Dat hij er niets van merkt...Anders volgt er weer een boel gezeur over fit voor school zijn morgen en dat hij aan zijn toekomst moet denken. Anders kan hij zo naar achter het station. Daar hangen junks en hoeren immers rond, wachtend op klantjes. Meerdere wagens moesten uit alle macht voor het joch remmen.

‘Klootzak,’ foetert een bestuurder. De oudere heer in de grijze Mercedes kon maar net voorkomen de onvoorzichtige Jodocus Kwak voor zijn leven lang rolstoelrijp te maken. Door het remmen schiet de passagier achterin naar voren ondanks de gordel. Daardoor valt het zwarte ding in zijn hand op de vloer, meteen laat de taser een regen van blauwe vonkjes de donkere wagen oplichten!

‘Kijk uit,’ foetert de bestuurder. ‘Ben je nou helemaal gek geworden! Moet ik je het weer afnemen, soms?’

‘Maar, maar.’ De onvoorzichtige drukt de taser snel tegen zich aan. ‘Ik deed het niet expres,’ jengelt hij. Er wordt niet naar hem geluisterd. De oudere bestuurder heeft meer aandacht voor zijn passagier die ook van de taser geschrokken was. Daardoor rijden ze door rood. Gelukkig had iemand die wel groen had daar al rekening mee gehouden, zij toetert alleen maar geërgerd. Door rood rijden is dagelijkse kost. Zolang er geen bloed vloeit, is het voorval snel vergeten.

De tiener die het opstootje had veroorzaakt, is thuisgekomen. Youri smijt zijn natte jas op de trap en ploft in de huiskamer op de bank neer. Zijn moeder en zijn zus zitten er al. Zijn vader heeft inderdaad nachtdienst, er is dus geen vuiltje aan de lucht. Moeder maakt patat in de airfryer en ze verdelen er snacks bij. Gezellig tv-kijken met het bord op schoot met z’n allen, is een nationale gewoonte.

Wie binnen zit, vindt het genoeglijk te horen hoe druppels van de bomen trommelen op de overal geparkeerde wagens. Geniet ervan hoe sierlijk watersporen langs de ramen sijpelen. Binnen kan de regen je niets meer schelen. Alleen degene die dingen doen die het daglicht niet kunnen velen, verlaten hun huis. Zoals de drie personen die we nu gaan volgen...

De grijze Mercedes stopt in een donkere zijstraat. De man die achterin had gezeten, moet uitstappen. Hij trekt een lange zwarte jas aan en stopt de taser in de zak. De oudere heer met grijs baardje, haalt een zwarte shopping cruiser uit de kofferbak.

‘Ga maar snel,’ wordt degene met de taser de kar met wieltjes toegeduwd. ‘Des te eerder mag je weer naar huis. Hier,’ de bestuurder knoopt de boodschapper een das stevig om de kin en zet hem ook een pet op met Nike teken.

‘Haast je. Denk er goed aan, niemand mag je zien. Dan kom je meteen terug, oké?’

De shopping cruiser hobbelt achter hem aan als hij zonder een woord omdraait en begint te lopen. De bestuurder stapt in de Mercedes. Na een kort gesprek beginnen de twee mannen in de wagen de wandelaar te volgen.

1 uur. De bui is ondertussen in motregen overgegaan en Moerdam maakt zich gereed om naar bed te gaan. De straten beginnen er eenzaam uit te zien.

Bij de hoek Breegracht, de Lange Katstraat, staat de man in zijn lange zwarte jas naar de voorbijgangers te staren. Silvester krijgt koude voeten en bedenkt nu echt wel genoeg van Joris over Moerdam te hebben gehoord naar zijn zin. Er rijden nog steeds wagens. Ze nemen allemaal, net voor het stoplicht op rood springt, een spurt om het te halen.

Ah, kijk eens aan. Daar doemt de gele bus van een pakketdienst op... Silvester merkt hoe de bestuurder een flinke dot gas geeft en pakt Joris bij de arm.

De oude heer kijkt hem verbaasd aan, maar laat zich mee naar voren trekken.

Bij de stoeprand geeft Silvester een ferme duw.

Een harde bonk, verschrikte krijs en het gierende geluid van remmen sterft weg. Silvester is dan al onopvallend overgestoken, terwijl nieuwsgierige omstanders zich haasten naar waar een rode plek steeds groter groeit en bloederige zoi puilt uit het verfrommelde lichaam dat onder de gele bus ligt. De gluurders drommen eromheen en 112 wordt wel tien keer gebeld.

Silvester is dan al bij het huis van Andrea van der Niet.

Dankzij de verkeersopstopping let niemand op hem. Behendig maken zijn vingers de voordeur open met de hulp van een handig apparaatje. Eenmaal binnen sluit de deur. In het schemerdonker van een smalle hal ziet hij vlak voor zich een trap. Silvester steekt een kleine zaklamp aan en sluipt behoedzaam naar boven. De kleine lichtbron danst over het blauwe vloerkleed.

Boven is de slaapkamer snel te vinden door zacht gesnurk. Zachtjes sluipen zijn schoenen de slaapkamer in, ook daar sluit hij de deur geruisloos. Zijn ogen glijden over de vorm van de slapende vrouw, ze is bedekt door een roze gebloemd dekbed.

Silvester haalt een kleine bus uit zijn binnenzak. Hij nadert behoedzaam de slapende vrouw en spuit wat gas in de neusgaten. Geen drie tellen later stokt haar ademhaling.

Het vertraagt, maar verzwijgt niet.

Andrea van der Niet glijdt in een diepe droomloze slaap.

Silvester doet een lamp aan die op het nachtkastje staat en gaat op de rand van het bed zitten. Hij knoopt zijn jas los en haalt uit een binnenzak een paar plastic handschoenen en trekt ze aan. Daarna pakt hij uit een andere binnenzak een doosje bonbons. 'Kijk eens,' glimlacht hij, 'voor jou.' Meteen maakt hij het doosje open en snoept er eentje. Andrea haalt zachtjes snorkend adem.

Silvester pakt haar hand en buigt een vinger naar achteren tot het bijna breekt. Zijn slachtoffer reageert niet.

Daarna neemt hij een mobiel uit de binnenzak en toetst een nummer in. Zodra er opgenomen wordt, spreekt zijn stem. 'Target ninety-five.' Hij neemt zonder emotie de bewusteloze vrouw op. 'What's the shoppinglist?'

Ondertussen trekt zijn hand het dekbed omlaag. Terwijl hij luistert glijdt zijn hand in zijn jas en komt tevoorschijn met iets dat blinkt in het licht. Hij legt de scalpel op het nachtkastje gereed en stopt de mobiel in zijn binnenzak, trekt de jas uit en hangt het over een stoel. Silvester zoekt de keuken op. Even later komt hij terug met een rol vuilnisbak zakken en een emmer. Terwijl zijn vingers wat vuilnisbakzakken losrukken, neuriet zijn stem een liedje van Paul McCartney. "Heart of the Country," klinkt wel erg vrolijk, gezien de moord die direct gepleegd zal worden.

Omgeven door grijze zakken ligt Andrea roerloos op haar gruwelijke dood te wachten. Silvester haalt een derde attribuut tevoorschijn. Een lang snoer met scherpe naald. Hij schuift de naald in haar oor en geeft een harde zet om het bot te doorbreken. Hij hangt het andere uiteinde in de emmer en ziet een robijnrode vloeistof door de slang stromen tot het in de emmer sijpelt. Al snel groeit een laagje robijnrood vocht gestadig aan. Ondertussen speelt de moordenaar een spelletje poker op zijn mobiel en snoept er bonbons bij. De ademhaling van Andrea gaat steeds langzamer, ze opent haar mond en begint naar lucht te snakken.

Zodra de emmer halfvol is, wordt de naald uit het oor gehaald en er daarna een propje watten in geduwd. Het bloed verdwijnt in de wc en de emmer wordt zorgvuldig schoongespoeld en weer opgeborgen. 'Zo, daar gaan we dan,' tevreden kijkt de moordenaar op zijn prooi neer en grijpt in zijn borstzak. Een klein opgevouwen pakje wordt uitgeklopt en veranderd in een plastic schort dat eventuele

bloedspatten tegen zal houden. Moeizaam schuift Silvester het nachthemd omhoog. Hij pakt de scalpel.

Andrea ademt nauwelijks nog en de scalpel gaat omhoog. Met heftige zet verdwijnt het vlijmscherpe lemmeret in haar borst! Alsof er een brood wordt doorgesneden, maakt zijn hand snelle rukken. Er vloeit nauwelijks bloed uit haar lichaam en hij maakt de snede groot genoeg totdat haar ribben uit elkaar getrokken kunnen worden. Tevreden fluit Silvester tussen zijn tanden. 'Wel, look at you,' knikt hij goedkeurend. 'Dat ziet er goed uit, meid.' Als een kostbaar relikwie glinstert haar hart rozerood in het lamplicht. Het pompt moeizaam.

'Speciale aanbieding,' glimlacht de orgaandealer tevreden. Meteen haalt de slinkse moordenaar een zak van dik plastic uit de jas en plaatst klemmen aan de aorta en kransvaten. Behendig kliëft de scalpel het weefsel door. Het hart stopt met kloppen tussen zijn vingers en hij tilt het behoedzaam op. Silvester schuift het in de plastic zak en zipt dat dicht. Zodra de moeizame raspande ademhaling verzwijgt, hangt er doodse stilte in de slaapkamer van een dode dame. 'Wel, dat was het dan,' knikt Silvester. Bijna teder schuift hij de ribben weer op hun plek, naait de wond zelfs dicht en plakt de keurige hechtingen af met medisch verband. Behoedzaam trekken zijn vingers het nachthemd omlaag en spreidt het dekbed over haar uit. 'Dank je wel, lieverd,' klopt Silvester Andrea op de wang. 'Ik ga mijn vakantie boeken. Haïti is zulk een mooie plaats.'

2. MORGENSTOND HEEFT GOUD IN DE MOND.

2 uur s nacht 's. In een gewone Moerdamse straat verklapt een naambordje; "Danny de Munk straat." Jan Langeman trekt de voordeur van zijn huis dicht, sluit zijn blauwe jack met de rits en kijkt omhoog. De plensbui die de gehele avond was gevallen is weg, het is eindelijk droog.

'Kom maar jochie, baasje kan weer niet slapen. Gaan we maar een stukkie wandelen,' zegt hij en begint te slenteren met zijn poedeltje. Met grote big shopper in de ene, het riempje waaraan het oude hondje trippelt in de andere hand.

'Morgenstond heeft goud in de mond.' Tevreden kijkt Jan rond. 'We gaan vast iets moois vinden, jochie,' en gretig staart hij naar de stapels spullen. Slingerend lopen ze verder, want overal staat stapels grofvuil naast vuilniszakken. Wat de moeite waard is, gaat in de grote tas. De oude man blijft staan zodra bij een volgende stapel er iets ligt wat zijn ogen groot laat worden. Er ligt een vent over vuilniszakken uitgespreid!

Panisch hijgend grabbelen zijn vingers in een jaszak naar z'n mobiel. Jan is bang dat hij een lijk heeft gevonden en stapt behoedzaam dichterbij. De man heeft een lange regenjas aan, maar blote benen en voeten. Duidelijk is er snorkende ademhaling te horen.

'Ach wat, die zuiplap is ladderzat,' schudt Jan zijn hoofd en stopt de mobiel weer weg in zijn jas. 'Kom maar, Kareltje,' zegt hij zijn hondje. 'We laten die gozer maar liggen, hé. Met stomdronken kerels moet je niets te maken willen hebben, vind je ook niet, beesie?' Jan loopt door zonder verder oog voor de "dronken man." Anders had hij zeker 112 gebeld, want aan een touwtje om de nek heeft de roerloze man een plastic boterhamzakje.

Het bevat een bloederig hoopje...

De man op de vuilniszakken blijft roerloos liggen, beschenen door het fletse licht.

Even is de straat gehuld in vredige stilte, daardoor vallen zwalkende voetstappen extra op. Er komt een hanggans aan, behoorlijk in de lorum. Hij ziet de man liggen en gaat ernaartoe.

'Hee,' mompelt Willem de Boer, 'je bent nog niet thuis, hoor, vriend.'